

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐπίσημα δραχμαὶ 150. Ἐξέλιον δραχ. 80. Τρίμηνη δραχ. 45.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιτογαί, τοῖσι κτλ.) ἀνωτέρας: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐριπίδου, 42 — Ἀθήνας».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν ἴνν Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν ἴνν οἰοῦσθε κατὰ μὲνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βερβάνειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 12 Ἰουλίου 1941

Ἔτος 63ον. — Ἀριθ. 32

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JOHN BUCHAN

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον].

Καθὼς παιδεύομαι σ' αὐτῇ τῇ δουλειᾷ ἀκουσα βήματα νὰ πλησιάζουν ἐπρόφθασα κι' ἐχώθηκα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ βολεύθηκα ὅσο καλύτερα μποροῦσα τράβηξα τὸν Κόλιν ἐπάνω στὸ ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς, καλουριάστηκα δίπλα του καὶ ἀρχισα νὰ ροχαλιζῶ δυνατὰ, ὅπως ροχαλιζοῦν οἱ μεθυσιμένοι.

Τὸ κλειδί ἀκούστηκε νὰ γυρίσῃ στὴν πόρτα καὶ ἡ λάμψη ἐνός φαναριοῦ φώτισε τὸν τοῖχο. Τὸ φῶς ἔκανε ψαχουλεύοντας τὸν γύρο ὅλης τῆς ἀποθήκης.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! Τῶσκασε! φώναξε ὁ Ἐνρικήζ. Μὰς κρυφάκουγε καὶ τώρα ἔχει πάρει δρόμο.

— Δὲν ἔχει πάει δὲ καὶ πολὺ μακριά, εἶπε ὁ Λαπούτα. Νάτος. Ἔστιν πίσω ἀπὸ τὸ παγκάρι καὶ ροχαλιζει.

Ὁ δὲ στιγμής ποὺ ἐπακολούθησαν ἦταν οἱ πιδ κρίσιμες τῆς ζωῆς μου. Ἐσφιγγα μ' ὅλη μου τὴ δύναμη τὸν Κόλιν, μὰ ὡστόσο πότε πότε ἐβγαξε ἓνα ὑπόκωφο γρόλλισμα ποὺ γιὰ καλή μου τύχη μπερδεύεσταν μὲ τὰ δικά μου τὰ

ροχαλητὰ. Ἐνοιωσα τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ νὰ πέφτῃ ἐπάνω στὸ πρόσωπό μου καὶ ὁ δὺς ζευγάρια μάτια νὰ ἐξετάζουν προσεκτικὰ τὸ σύμπλεγμα ποὺ σχηματίζαν ἄνθρωπος καὶ σκύλος. Αὐτῇ μοῦ φαίνεται πῶς ἦτον ἡ χειρότερη στιγμή ἀπ' ὅλης.

— Δὲν εἶναι καθόλου ἐπικίνδυνος, δήλωσε ὁ Λαπούτα ὕστερα ἀπὸ μερικά λεπτά ποὺ μοῦ φάνηκαν αἰῶνες. Οἱ παντοκίοι ἦσαν ποὺ χόρευαν μὲς στὰ βαρέλια.

Δόξα σοι ὁ Θεός! Οἱ ἐχθροὶ μου

δὲν εἶχαν ἀνακαλύψει τὴν ὑπαρξὴ τῆς ἀλλῆς καταπακτῆς.

— Ὅσο λίγο ἐπικίνδυνος κι' ἂν εἶναι ἐγὼ ἔχω μεγάλη διάθεση νὰ τὸν κάνω ὀλοτελα ἀκίνδυνος, εἶπε ὁ Ἐνρικήζ.

— Ἐχομε ἄλλες δουλειές τώρα, δήλωσε ὁ Λαπούτα. Ὑστερα, σοῦ τὸ εἶπα, δὲν θέλω πιά σκοτωμούς. Καὶ θὰ κάνης αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω, κύριε Πορτογάλε.

Δὲν ἀκουσα τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἐνρικήζ. Οἱ δύο ἄνδρες βγήκαν ἔξω

καὶ ξανακλείδωσαν τὴν πόρτα. Ἦσθα καὶ τὸν Κόλιν καὶ σηκώθηκα μὲ τὰ πλευρά μου πονεμένα ἀπὸ τὴν κόπῃ τῆς καταραμένης καταπακτῆς. Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσω οὔτε λεπτό γιὰτὶ σὲ λίγη ὥρα εἰ φιλοξενούμενοί μου θὰ ἐφεύγαν κι' ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς προλάβω.

Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ μιὰ χαραμάδα τῆς πόρτας ἔχαραξα βιαστικὰ στὸ σημειωματάριό μου ἓνα σημεῖωμα γιὰ τὸν Ἀρκόλλ. Τοῦ ἔγραψα γιὰ τὰ σχέδια ποὺ εἶχα ἀκούσει καὶ ἀνέφερα ξεχωριστὰ τὸ πέρασμα τοῦ Ντευπρὴ στὸν Λεταμπά. Τοῦ πρόθεσα πῶς πῆγαίνα στὸ Ρόβραντ γιὰ νὰ νανακαλύψω τὸ μυστικὸ τῆς σπηλιάς καὶ στὸ τέλος παρακάλεσα τὸν Ἀρκόλλ

«Ἐνας κατασφάκτης ἀπὸ κόκκινες πέτρες ἀστραφὲς στὰ χέρια του...»

μ' επιμονή να κανονίσει το λογαριασμό εκείνου του άθλιου Πορτογάλου. Δεν έγραφα περισσότερα γιατί δεν προλάβαινα. Έδωσα το χαρτάκι μ' ένα σπάγγο και το κρέμασα με προσοχή από το λαιμοδέτη του σκύλου. Ύστερα, σιγά-σιγά πέρασα στην κρεββατοκάμαρα. Ήταν πλημμυρισμένη από το φως του φεγγαριού, γιατί το απόγευμα είχα αφήσει το παράθυρο ανοιχτό κι είχε μείνει ίσαμε τώρα έτσι. Σκαρφάλωσα από το πεζούλι και πήδησα έξω, κάνοντας όσο το δυνατόν λιγώτερο θόρυβο. Ο Κόλιν πήδησε από πίσω μου. Στη βία μου ξέχασα το σακκάκι μου που στην τσέπη του βρισκόταν το πιστόλι μου.

Τότε όμως παρουσιάστηκε μία δυσκολία. Το αλόγο μου ήταν στο σταύλο που βρισκόταν κολητά στο παραμόγαζο. Αν πήγαινα και το παίρνω θα έκανα θόρυβο και μ' αυτό τον τρόπο θα ξεσήκωνα τον Λαπούτα και τον Ένρική. Τότε σκέφτηκα πως μέσα στα χαμόδενδρα, λίγο παρακάτω, βρισκόταν δεμένα τα άλογα των δυο συνωμοτών. Μπορούσα πολύ καλά να πάρω ένα απ' αυτά τα δύο. Χώθηκα μέσ' στους θάμνους και σε λίγο αντίκρυσα, δεμένα σ' ένα δένδρο, δυο από τα ωραιότερα άλογα που είχα ιδεί ποτέ μου στην Αφρική. Διάλεξα το ωραιότερο, ένα άτι μαύρο σαν τόν κορακά, της ράτσας μπλάου-σίμμελ, που είναι φημισμένη για τη γρηγοράδα της και για την άντοχή της. Έβουσα το χαλινάρι και το τράβηξα για λίγο διάστημα προς την κατεύθυνση του Ρότσαντ. Ύστερα μίλησα το Κόλιν:

— Τρέχα σπίτι! τού είπα. Τρέχα σπίτι, καλό μου σκυλάκι, και βάλε δηλη σου τη γρηγοράδα σαν να κυνηγούσες έλάφι.

Με κοίταζε σαν να μην καταλάβαινε.

— Τρέχα, πήγαινε! τού ξαναείπα δείχνοντάς του κατά τα δυτικά. Πήγαινε, βλάκα.

Τότε το σκυλί έννόησε. Γρύλλισε παραπονεμένα και έρριξε μία ματιά γεμάτη λύπη σε μένα και στο υποζώγιό μου, ύστερα έβαλε το κεφάλι κάτω και χύθηκε με δη του τη γρηγοράδα κατά τη διεύθυνση του Μπλαουβιλντεμπστοντάιν.

Το άλλο δευτερόλεπτο βρισκόμουν επάνω σ' αλόγο κι' έτρεχα με καλπασμό κατά το βορρά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Το κυνήγι τού θησαυρού.

Το πρώτο χιλιόμετρο το έτρεξα μέσα στο σύδεντρο που ήταν αρκετά

άριστοτεμένο, ώστε να μην εμποδίσει το δρόμο τού αλόγου μου. Αργότερα πήρα το μονοπάτι. Το φεγγάρι ήταν ψηλά στον ουρανό. Το τοπίο ήταν σκούρο πράσινο και ο δρόμος απλώνονταν μπροστά μου σαν λογιμένα κορδέλλα. Είχα να τρέξω πέννητα μίλια και έπευα ένα θαυμάσιο άλογο. Τα μεσάνυχτα θα βρισκόμουν στο Ρότσαντ. Χάρης στο σύνθημα θα με άφηναν ελεύθερο να μπω μέσ' στη σπηλιά κι' εκεί θα περιμένα τον Λαπούτα και τον Ένρική και θα παρακολουθούσα την τελετή. Δεν όπηρυε άμφισβολία πως στο τέλος θα μ' ανακάλυπταν, θα μ' έδεναν και θα μ' έπαίρναν μαζι τους, όταν θα ξεκινούσαν. Μα όπου να φθάσουμε στο κράαλ τού Ίνάντα ή ζωή μου δεν θα κινδύνευε. Έπειτα, πριν να φθάσουμε εκεί, θα έπρεπε να περάσουμε τον Λετάρμα. Ως τότε ο Κόλιν θα είχε πάει στον Άρκολλ την είδοποίησή μου και όταν θα φθάναμε στο πέρασμα τού Ντυνπρή ίσως ν' άλλαζε ή κατάσταση.

Σήμερα που εξετάζω όλα αυτά με ψυχραιμία βλέπω πως έβάζω τή σωτηρία μου σ' ένα πλήθος από λεπτάληδες εθνικές συμπλώσεις. Ένας κρίκος από την αλυσίδα αυ-

τήν να έσπαζε, όλα μου τα σχέδια θα ναυγούσαν. Κι' ήταν μεγάλος φόβος να γίνει αυτό το πράγμα. Η συνθηματική λέξη μπορεί να ήταν ψεύτικη, οι όπαδοί τού Λαπούτα μπορεί να μ' έσφαζαν πριν δεσμευθών με τον βρκο. Ίσως κι' ο ίδιος ο Λαπούτα να με θεωρούσε τόσο επικίνδυνο, ώστε να έκρινε πως είχε το δικαίωμα να άπαλλαγη από τον βρκο του όσο έρως κι' αν ήταν. Ήταν άκόμη πολύ πιθανό ο Κόλιν να μη κατώρθωνε να φθάση ποτέ στο Μπλαουβιλντεμπστοντάιν, ή ο Λαπούτα να άλλαζε την τελευταία στιγμή το πρόγραμμα της πορείας του ή ο Άρκολλ να μη πρόφθαινε να στείλη ένισχύσεις στο πέρασμα τού Ντυνπρή.

Ευτυχώς για την ανθρώπινη φύση, το μυαλό μας βρίσκεται πιδ πολύ άπασχολημένο από τα τωρινά περιστατικά παρά από την έννοια τού τί θα συμβηί στο μέλλον. Έκείνη την ώρα που εκάλπαζα κατά το βορρά δεν έννοιθα την παραμικρή άνησυχία κι' είχα άπλόστη πεποίθηση πως όλα θα πήγαιναν καλά.

Προσπέρασα το μέρος όπου με είχε συναντήσει ο Κάτρος με τα δύο άλογα κατά το πρώτο μου ταξίδι.

(Λοκούδαι)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΓΙΑΓΙΑ

«Κοιμάσαι;... Έβήτησε λοιπόν, καλή, χρυσή μου νόνα! Άλλες φορές τα χείλια σου σαλεύαν, σαν κοιμώσου. Γιατί συχνά ο ύπνος σου μοιάζει με προσευχή σου. Μ' άπόψε, λές και γίνηκες μία πέτρινη μαντόνα. Τάχειλι μένει άκίνητο και σβύστηκε ή πνοή σου.»

Πιδ χαμηλά απ' άλλες φορές τί έγνερες το κεφάλι; Κακό τί τάχα κόμαμε και δε μās αγαπής; Για δές, ή λάμπα κλώμιανε, το τζάκι είν' όλο άσβόλη. Αν δε μιλήσης, ή φωτιά που σβύεται άγάλι-άγάλι. Η λάμπα, έμεις τα δύο, γιαγιά, θε να πεθάνουμε όλοι!

Νεκρά θε να μās βρης τα δυο κλάι στο σβυστό λυχνάρι. Και τότε — σαν ξυπνήσης και — τί τάχα θε να πής;... Πώς δεν άκοΐν τον πόνο σου θα κάνουν τα παιδιά σου. Για να μās φέρης στη ζωή, ζητώντας τ' Άγιου χάρη. Θα μās κρατή; Όρα πολλή σφιχτά στην άγκαλιά σου.

Γιαγιά μου!... Σιγοσβύει το φως — άλίμονό μου άπόψε! Σκοιάδι κρύο απλώνεται όλόγυρα απ' το τζάκι. Μεο' στην καλύτερα θε να μποιΐν φαντάσματα απ' το δρόμο... Άχ! ξύπνα από τον ύπνο σου, την προσευχή σου κόψε! Συ που μās καθούσυχάζες μη μās γεμίσεις τρόμο.

Θεή! τί κρύα τα χέρια σου! Τα μάτια σου άνοιξε μας... Μας έμλουσες άλλότε για έναν κόσμο άλλο. Για τα ούράνια, την ταφή, τα έφήμερα αγαθά, Μιλούσες για το θάνατο... Καλή γιαγιά, για πέ μας Τι είναι λοιπόν ο θάνατος;... Άχ! δε μās άπαντῶ...

Τοσ' κάκου ή φωνούλα τους κλαυτά παραπονιόταν. Ηρθε το γλυκοάγασμα κι' ή νόνα δεν ξυπνούσε. Αργότερα μία πένθημη καμπάνα ήχολογούσε... Κι' άργά το βράδυ τάδανε μέσα στο έργο δώμα. Μπροστά σε μία Σύνοχη και κλάι στ' άδειο στρώμα. Τα δυο τους, που γονατιστά για κείνη προσευχόταν.

(Victor Hugo)

ΚΩΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠΟΜΕΙΝΑΡΙΑ

Άγαπητοί μου,

ΟΤΑΝ πέθανε ή λατρευτή του μητέρα, ο Νικόλας Έπισκοπόπουλος, — ο κατόπι γνωστότατος στη Γαλλία συγγραφέας με τόνομα Nicolas Segur — ήταν νέος είκοσι χρονών κι' άλλον στενό συγγενή δεν είχε στον κόσμο. Φαντάζεσθε λοιπόν πόσο την έκλαψε. Κι' όμως — μου έλεγε τότε ο ίδιος — ο σπαραγμός του ήταν άκόμα μεγαλύτερος όταν, άφου την έθαψε, άνοιξε μία κασσέλα όπου φύλαγε τα πραγματάκια της, και βρήκε μέσα εργόχειρα άτέλειωτα, κουβαριστρες μισοτελειωμένες και βελόνες με την κλωστή περασμένη. «Άχ, πρόσθεσε δακρυσμένος, αυτά τάπομεινάρια τού άγαπημένου άνθρώπου είναι θλιβερότερα κι' από το ίδιο του το λείψανο...» Όταν, πάλι, πέθανε στο Παρίσι, φτωχός και δυστυχισμένος ο παλός άγγλος συγγραφέας Όσκαρ Ουάιλντ, ένας παρισινός δημοσιογράφος, που τον άγαπούσε πολύ, τελείωνε τη νεκρολογία του μ' αυτά τα λόγια: «Και τώρα τί μένει από το μεγάλο αυτόν άνθρωπο; Ένα δαχτυλίδι και μισή μασσέλα με χρυσά δόντια, ξεχασμένα πάνω στο τραπέζι της κάμαρας του, σ' ένα φτωχό ξενοδοχείο!»

Τα θυμήθηκα προχτές, καθώς και τα λόγια τού Έπισκοπόπουλου, όταν άνοιξαμε τα συρτάρια τού Νικολάου Παπαδοπούλου — το μεσιανό και τα κρινό τού γραφείου του — όπου φύλαγε κι' αυτός τα «πραγματάκια» του. Θέ μου, τί θλιβερό θέαμα! Κουτάκια, δεματάκια, χαρτάκια, σημειώσεις, λογαριασμοί, άποδείξεις, γράμματα, στοιθαγμένα από χρόνια, δεμένα, ταχτοποιημένα, επιγραμμένα... Ανάμεσα σε δυο δεματάκια, ένα χρυσό ρολόι, σταματισμένο κι' ίσως χαλασμένο. Παραπέρα εν' άλλο τοσ' τραπέζιού, πρὸς-πασιέ, άχρηστο κι' αυτό. Κι' εδῶ κι' εκεί, ένας χρυσός στυλογράφος, δυο τρεις κονδυλοφόροι, ένα μπουκαλάκι της γόμας με το ξερό του πινέλο... Άνοιγουμε τα κουτάκια. Στο ένα δυο τρία παλιά γραμματόσημα κι' ένα κουμπι ποικαμίσου. Στο άλλο μία άσημνια δραχμή τού Γεωργίου Α' και μερικά χάλκινα νομισματάκια της Ίτίας εποχής, μαζί με μία... βίδα. Στο άλλο δυο φωτογραφίες κι' ένα σπασμένο θερμόμετρο. Στο άλλο μερικές πενήτσες — μία μεταχειρισμένη — ένα κομματάκι βουλοκερι...

«Φθάνει πιά! φώναξε. Κλείστε τα, αφήστε τα, δεν μπορώ να τα βλέπω!...» Και κλείσαμε τα συρτάρια εκείνα, για να μην τα ξαναολέξουμε ίσως ποτέ. Άλήθεια, τί θα τα κάναμε τα «πραγματάκια» εκείνα; Θα παίρναμε να μεταχειρισθούμε τα χρήσιμα, μία πενήτσια, έναν κοντυλοφόρο, βεδήλωση! Θα πετούσαμε τα χρηστά στα σκουπίδια; Ιεροσυλία! Άς μένουν εκεί, όπως τάχει βάλει και σπαρέψει από χρόνια Έκείνος...

Ήταν νύχτα. Στο γραφείο Του ήμαστε μόνο οι στενοί συγγενείς, ή οικογένειά του — ή άδερφή του, ή γυναίκα μου, εγώ, οι κόρες μας... Τον φέρναμε μπροστά μας ζωντανό. Τον ξαναθέλαμε νάνοιγη και να κλείνη τα συρτάρια εκείνα, πότε για να πάρη κάτι τι, πότε για να φυλάξη κάτι άλλο. Τα κλειδιά τα έβαζε πάντα στη τσέπη του. Δυο τρεις ημέρες πριν πεθάνη, τα παρέδωσε στην άγαπημένη του άδερφή και θειά μας. Και τα συρτάρια

έκεινα είναι τώρα στη διάθεσή μας. Μας τάφησε, όπως αφήνει κανένας πεθαίνοντας, ο,τι είχε, ο,τι φύλαγε, ο,τι μάζευε. Τάπομεινάρια του. Τι θλιβερά που είναι! Τι πόνο κάνουν στους ζωντανούς, προπάντων αυτά τα μικρά «πραγματάκια», τα ιδιαίτερα, τα καθαυτά άτομικά, τα άχρηστα, τα χωρίς καμιάν άλλη άξία παρά που τα είχε μια φορά, τα μεταχειρίζταν κι' έπειτα... τα φύλαξε χωρίς να ξέρη πως τα φυλάει για πάντα...

Κι' εκείνη τη νύχτα, λυπήθηκα κι' έκλαψα τον Νικόλαο Παπαδοπούλο, όσο ούτε την ημέρα τού θανάτου του, ούτε την ημέρα της κηδείας του... Άφησε βέβαια κι' άλλα πράγματα πολλά; άφησε και τη μεγάλη «διάπλαση». Άλλ' αυτά είναι άλλο; αυτά δεν κάνουν τη λύπη, δεν δίνουν το σπαραγμό, που δίνουν τα «πραγματάκια». Μπροστά τους τάλλα τα ξεχνάς και νομίζεις πως αυτά, τα μικρά, είναι τα μόνα «άπομεινάρια».

Σας άποτάσμαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΥΠΟΒΟΛΕΑΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

4.

— Άπελπισία μ' αυτά τα παιδιά! Έκαμε ο κ. Έπιθεωρητής. Τους σφυρίζουν την άπάντηση και δεν είναι ικανά να την πούν. Ός εκεί φάνει ή άμελετησία τους!... Έσύ μηδέν με τόνο. Κάθησε κάτω. Σήκω άπάνω έσύ!

Έκάθησε ο μαθητής που δεν ήξερε τη Βούδα - Πέστη, και σηκώθηκε ένας άλλος. Κι' αϋτός άμελέτητος, ίκέντευε με τα μάτια τον Σοφίδη να τον βοηθήση, ενῶ ο κ. Έπιθεωρητής έψαχνε τί ερώτηση να τού κάμη. Έπί τέλους τη βοήθη:

— Ξέρεις, παιδί μου, γιατί το παλαιόν ήμερολόγιον ονομάζεται Ίουλιανόν;

Μιλιά ο μαθητής. Ο κ. Έπιθεωρητής θέλει να τον βοηθήση:

— Διότι το έκαμε ο... ο... Πές το λοιπόν! Ποιάς έκαμε το Ίουλιανόν ήμερολόγιον;

— Ο Ίούλιος Καΐσαρ! σφυρίζει ο υποβολέας. Και για να καταλάβη καλύτερα ο ξετα-

ζόμενος, τού δείχνει με τρόπο ένα συμμαθητή τους που λεγόταν Ίούλιος Κολοκυθάς.

Ο ξεταζόμενος δεν άκούει τόνομα, βλέπει μόνο το νεύμα. Τι όραία όμως που το καταλαβαίνει! Κι' άπαντά:

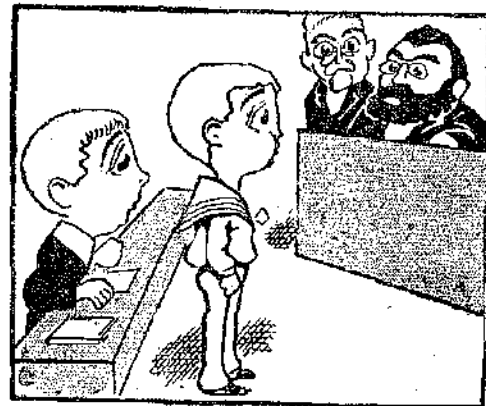
— Ο Κολοκυθάς!

— Α, μα είσαι ήλίθιος! φώναξε ο κ. Έπιθεωρητής, ενῶ όλα τα παιδιά γελοούσαν. Μά, παιδί μου, αν το είχε κάνει κανένας Κολοκυθάς, δεν θα λεγόταν Ίουλιανόν, παρά... Κολοκυθιανόν. Κάθησε κάτω. Και το μηδέν που θα σου βάλω, είναι πολύ.

Και γυρίζοντας στο δάσκαλο, τού είπε σιγά:

— Μά τί διάβολο, όλα τα κουτόπαιδα μαζεύθησαν στην τάξη σας; (*Άκολουθεί*)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JACQUELINE DUCHÉ

[Συνέχεια από το προηγούμενο]

Κι' αφού πήρε την απόφασή του κουκουλώθηκε ως επάνω με τα σκεπάσματά του και έ Γκύ, ο δαιμόνιος διπλωμάτης βυθίστηκε σε βαθύ και ήσυχον ύπνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ' Μαμά

Ο Γκύ προχωρούσε βιαστικά εκείνο το πρωί, μασουλίζοντας το κοτσάνι από ένα κόκκινο γαρόφαλλο, με βήμα ελαφρό, με θριαμβευτικό ύφος. Ώστόσο όταν μπήκε μέσα στο κτήμα των Σαβάν το βήμα του έγινε λιγώτερο ζωηρό και το ύψος του πιδ σκεπτικό και στο τέλος κάθισε χάρω συλλογισμένος, στριφογυρίζοντας στα χέρια του ένα δέμα τυλιγμένο σ' έφημερίδες.

— Καλημέρα, μικρέ μου Γκύ. Δεν έχεις σήμερα την Ντουντού μαζί σου;

Ο μικρός σηκώθηκε ξαφνιασμένος και χαιρέτησε την κυρία Δαρζόν που του χαμογελούσε με το γλυκό, θλιμμένο χαμόγελό της.

— Όσοχι, κυρία. Η Ντουντού... ή Ντουντού θάρθη να με συναντήσει στο παρεκκλήσι.

— Τόσο το καλύτερο. Θέλεις να πάμε μαζί ως εκεί να την περιμένουμε;

Ο Γκύ δέχθηκε. Ώστόσο η κυρία Δαρζόν παραξενεύτηκε βλέποντας πόσο σιωπηλός και συλλογισμένος ήταν.

— Τι έχεις, παιδί μου; απέρρησε. Πολλο σκεπτικός μου φαίνεσαι.

— Αλήθεια, σκέπτομαι πώς και μια φορά γίνονται στον κόσμο πολλο άστεϊα πράγματα.

— Πολύ άστεϊα... μά και πολλο θλ θερά.

— Έ βέβαια! Μά και μια φορά γίνονται και πράγματα άπίστευτα, έξαιρετικά, που ούτε μπορεί να τα βάλει κανείς με το νου του.

Χειρονομούσε, έφαχνε να βρή τα λόγια του, γούρλωνε τα μάτια του, τόσο που η κυρία Δαρζόν τ'έχασε.

— Δεν σε καταλαβαίνω, παιδί μου, έξη ήσου καλύτερα.

— Νά, πώς να σάς το πω, έκανε ο Γκύ με κόπο. Υποθέστε πώς έχασατε κάτι πολύτιμο, ένα θησαυρό, κάτι σαν να ποίμε...

Τα μάτια του κοίταξαν έρευνητικά τον όριζοντα... έπειτα χάρω, ύστερα άνοιξαν διάπλατα από την έκπληξη και τέλος από τη χαρά. Έσκυψε, μάζεψε από τα χόρτα κάτι

που ανακάλυψε εκείνη τη στιγμή και το έδειξε στην κυρία Δαρζόν.

— ... Σάν να ποίμε το μενταλιόνι τούτο της Ντουντούς!

Η κυρία Δαρζόν τού το πήρε από τα χέρια, το παρατήρησε με προσοχή, κι' έβγαλε μια φωνή, ένθ' έλο το αίμα έφευγε απ' το πρόσωπό της.

— Το μενταλιόνι της Ντουντούς; Μά δεν είναι δυνατόν! Αυτό είναι το μενταλιόνι που φορούσε στο λαιμό της η δυστυχομένη μου κορούλα. Το ξέρω καλά γιατί έγω είχα δώσει να χαράξουν τ' αρχικά της «Δ. Δ.», Δομνίκα Δαρζόν.

Ο Γκύ χαμογελούσε πανηγυρίζοντας. Η κυρία με τα μαύρα τόν έπιασε απ' το μπράτσο.

— Παιδί μου, μίλησε. Τι συμβαίνει; Πώς έτυχε αυτό το μενταλιόνι να βρίσκεται εδώ;

Είχαν φθάσει μπρός στο παρεκκλήσι. Ο Γκύ έβγαλε το δέμα από κάτω απ' τη μασγάλη του, το ξετύλιξε και έδειξε στην κυρία Δαρζόν μια παλιά πέτσινη τσάντα, που στα νειάτα της θά ήταν κομψή και που είχε επάνω καρφωμένο ένα χρυσό μονόγραμμα.

— Αυτό; Το γνωρίζετε κι' αυτό; ρώτησε.

Η δυστυχομένη γυναίκα άρχισε να τρέμει σύγκορμη.

— Αυτή είναι η τσάντα μου. Η τσάντα μου που ήταν γεμάτη με χρήματα και με διαμαντικά και που έξαφανίστηκε σ' εκείνη τη φοβερή καταστροφή. Θεέ μου, θά τρελλαθώ. Έλεος! Πές μου τί γνωρίζεις;

Ο Γκύ έβρισταιζε. Έβγυνε το κεφάλι του Σήκωσε ψηλά τα μάτια του και αντίκρυσε την εικόνα τού Χριστού που άπλωνε ευσπλαχνικά τα χέρια.

— Νά... άρχισε να λέη, προσευχηθήκατε πολλο θερμά... και τώρα ο Χριστός σάς δίνει πίσω το κοριτσάκι σας!

— Η κόρη μου ζη! Η κόρη μου ζη! φώναξε η κυρία Δαρζόν έξαλλη.

— Ναι! Είναι η Ντουντού! συμπέρανε θριαμβευτικά ο Γκύ.

Η κυρία Δαρζόν κλονίστηκε, έκανε μερικά βήματα και θά έπεφτε χάρω λιπόθυμη, αν δεν έτρεχε να την άρπάξει στα χέρια του ο Μάνος, που έρχοταν τη στιγμή εκείνη συνοδευμένος από τη Ντουντού.

— Ανόητε! μάλλωσε ο Μάνος τόν μικρόν. Έτσι τα καταφέρνεις πάντα. Έλα, Δομνίκα, άγκάλιασε την μαμά σου!

Και μια μητέρα δεν πεθαίνει ποτέ από χαρά όταν βλέπει μπροστά της την κόρη της, που την ένόμιζε τόσα χρόνια πεθαμένη, να την άγκαλιάζει

και να της φιθυρίσει το γλυκότατο όνομα: «Μαμά». Έτσι η κυρία Δαρζόν συνήλθε άμέσως μόλις έννοιωσε τα χερσάκια της μικρής στο λαιμό της και μητέρα και κόρη άγκαλιάστηκαν κλαίγοντας από εύτυχία.

— Άς τις αφήσουμε μόνες τους, φιθύρισε ο Μάνος με τα μάτια του πλημμυρισμένα από δάκρυα και τράβηξε τόν Γκύ από το χέρι.

Η κυρία Δαρζόν τόν άκουσε.

— Όχι, έλε, μείνατε για να ευχαριστήσουμε έλοι μαζί! Έκείνον, που σ' αυτόν τα χρωστούμε όλα. Κι' ύστερα, για να σάς ευχαριστήσω και σάς που μου φέρατε πίσω τη Δομνίκα μου.

Κι' έλοι γονάτισαν μπρός στο Χριστό με την καρδιά γεμάτη έγνωμοσύνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Όπου η Ντουντού φέρνει την εύτυχία σε έλους.

Σ' αυτό το διάστημα άλλα καταπληκτικά γεγονότα είχαν άναστατώσει έλη την περιοχή. Πρώτα απ' όλα ο Ξορκιάς λυσσώντας από το θυμό του και τρέμοντας από το φόβο του για την τιμωρία που τόν περιμένε, δοκίμασε να δραπετεύσει και πήδησε από τόν φεγγίτη. Γκρεμίστηκε όμως από το μεγάλο εκείνο ύψος και όταν πήγαν οι χωροφύλακες να τόν συλλάβουν, τόν βρήκαν πεσομένο μπρός στον περιστεραιώνα, να βογγάη και να φωνάζη σπαρτακτικά με σπασμένα και τα δυό του πόδια. Αναγκάστηκαν λοιπόν να κουβαλήσουν φορείο για να τόν μεταφέρουν, ένθ' την Κίσαα, που την βρήκαν δεμένη άκόμη γερά εκεί όπου την είχε αφήσει ο Ντένης, την έσυραν από πίσω του πεζή. Τούς ακολουθούσαν έλοι οι χωρικοί που είχαν κατέθει από τα χωριά τους και είχαν σχηματίσει από πίσω τους σωστή διαδήλωση, γιοχαρώντας και κοροϊδεύοντας τούς δυό άπατεώνες που τόσο καιρό τούς κρατούσαν σ' ένα τέτοιο ύπερφυσικό τρόμο.

Έτσι βρήκαν τη δίκαιη τιμωρία τους οι φρικτοί δήμιοι της δυστυχομένης Λυκομάρας η Ναζλής, δηλαδή της πραγματικής Δόζιας. Έστερα από τις καταπληκτικές άποκαλύψεις που έκανε η άμοιρη μικρή έξαντλημένη, είχε πέσει σε λήθαργο, τόσο βαθύ, ώστε ο Μάνος άνησύχησε και κάλεσε εύθως το γιατρό. Εκείνος φοβήθηκε μήπως παρουσιαστή και μια μηνιγγίτις και μετέφερε το κοριτσάκι σε μια κλινική της πλησιέστερης πόλης.

[Το τέλος στο επόμενο]

KIMON ALKIDHS

ROMAIN-ROLLAND

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Οι σκιές φεύγουν, ο ήλιος άνεβαίνει. Ο Κριστόφ άρχίζει να βρίσκη το δρόμο του μέσα στο λαβύρινθο της μέρας.

Πρωί... Οι γονείς κοιμούνται. Άδύτεις βρίσκεται ανά κρεββατάκι του ξαπλωμένος άνάσκελα. Κοιτάζει τις φωτεινές γραμμές που χορεύουν στο ταβάνι. Είναι μια διασκέδαση που δεν έχει τέλος. Μια στιγμή γελάει δυνατά, μ' ένα καλό παιδιάτικο γέλιο, από κείνα που άνοίγουν την καρδιά όποιανού τ' άκούει. Η μητέρα του σκύβει από πάνω του, λέει: «Τι έχεις λοιπόν, τρελλόπαιδο;» Τότε γελάει πιδ δυνατά, ίσως μάλλον βιάζει τόν έαυτό του να γελάσει, επειδή έχει άκροατήριο. Η μαμά παίρνει ύφος άυστηρό, τού βάζει το δάχτυλο στο στόμα, για να μην ξυπνήσει τόν πατέρα, μά τα κουρασμένα της μάτια γελάνε χωρίς να το θέλη. Φιθυρίζουν μαζί... Έξαφνα ένα θυμωμένο μουρμούρισμα τού πατέρα. Άναπηδάνε κι' οι δυό. Η μαμά γυρίζει διαστικά την πλάτη σαν κοριτσάκι που έφταιξε, κάνει πώς κοιμάται. Ο Κριστόφ φέβαται λίγο.

Επειτα συνηθίζει και κυττάζει να διασκεδάσει με δ,τι μέσο έχει. Και νιέται, στρίβει το λαιμό του για να κοιτάξει το ταβάνι, κάνει γκριμάτσες, τραβάει τόν παπού από το σκακάκι παρατηρεί την φάθα της καρέκλας του, προσπαθεί να της κάνει

άφήνουν οίτε να σαλέψη από τη θέση του. Πώς κάνουν και κοιμούνται δλοένα; Πότε θα μπορέσει να σηκωθεί; Μια μέρα δεν κρατιέται πιά. Άκουσε στο δρόμο μια γάτα. Ένα σκύλο, κάτι περιέργο. Γλυστράει έξω από το κρεβάτι; και τα γυμνά ποδαράκια του χτυπάνε ελαφρά κι' άδέξια στα πλακάκια. θέλει να κατέση τη σκάλα για να έη; μά η πόρτα είναι κλειστή; για να την άνοιξη άνεβαίνει σε μια καρέκλα: διακατρακυλάνε, χτυπάει πολύ, ούρλιάζει κι' ύστερ' απ' αυτά τρώει και ξύλο. Όλοένα τρώει ξύλο. Βρίσκεται στην έκκλησία με τόν παπού. Βαριέται. Δεν είναι πολλο άναπαυτικά, δεν τόν αφήνουν να κουνηθή κι' οι άνθρωποι λένε έλοι μαζί λόγια πιδ δεν τα καταλαβαίνει, και ύστερα σιωπαίνουν έλοι μαζί. Έχουν έλοι ένα πρόσωπο έπίσημο και σκυθρωπό. Αυτό δεν είναι το καθημερινό τους πρόσωπο. Τους κοιτάζει δειλιασμένος. Η γριά Τίνα, η γειτόνισσα, καθισμένη κοντά του, έχει πάρει μια δψη κκιά: μερικές στιγμές δεν άναγνωρίζει κανείς τόν παπού. Ο Κριστόφ φέβαται λίγο. Έπειτα συνηθίζει και κυττάζει να διασκεδάσει με δ,τι μέσο έχει. Και νιέται, στρίβει το λαιμό του για να κοιτάξει το ταβάνι, κάνει γκριμάτσες, τραβάει τόν παπού από το σκακάκι παρατηρεί την φάθα της καρέκλας του, προσπαθεί να της κάνει

μια τρώπα με τα δάχτυλά του, άκούει τις φωνές τών πουλιών, χασμουριέται τόσο που κοντεύει να βγάλει το σαγόνι του.

Έξαφνα, ένας καταρράχτης από ήχους: τ' όργανο παίζει. Μια άνατριχίλα περνάει στη ραχοκοκκαλιά του. Γυρίζει, με το σαγόνι άκουμπισμένο στη ράχη της καρέκλας του και κάθεται πολδ φρόνιμα. Δεν καταλαβαίνει τίποτα απ' αυτό το θόρυβο, δεν ξέρει τι θά πη; λάμπει, στροβιλίζεται, δέ μπορεί κανείς να ξεχωρίσει τίποτα. Μά είναι καλά. Είναι σαν να μη βρίσκεται πιά κανείς καθισμένος έδω και μια ώρα, σε μια καρέκλα που πονάει, μέσα σ' ένα βαρετό καλιδ σπίτι. Κρέμεται κανείς στον άέρα, σαν πουλί κι' όταν τόν ποτάμι τών ήχων κυλάει από τη μια άκρη της έκκλησίας ως την άλλη, γεμίζοντας τούς θόλους, άναπιδώντας στους τοίχους, πηγαίνει κανείς μαζί του, πετάει γοργόπερος από δώ, από κει, δεν έχει παρξ' ν' αφήνεται. Είναι ελεύθερος, είναι εύτυχομένος. Έχει ήλιο... Ο Κριστόφ άποκοιμείται.

Ο παπούς είναι δυσारेστημένος μαζί του. Δέ στέκαται καλά στην έκκλησία. Βρίσκεται στο σπίτι, καθισμένος χάρω, με τα πόδια μες στα χέρια του. Αποφάσεις μόλις τώρα πώς η ψάθινη ποδόβουρτσα είναι πλοιο, τά πλακάκια ποτάμι.

Βρίσκεται στο σπίτι, καθισμένος χάρω, με τα πόδια μες στα χέρια του. Αποφάσεις μόλις τώρα πώς η ψάθινη ποδόβουρτσα είναι πλοιο, τά πλακάκια ποτάμι.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ο Τάκης κάνει τόν «κόκκορο». Άνεκρινόθη από τδ Ζουλάκι

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΟΣΟ ΠΟΘΩ...

Πόσο ποθώ τ' άπλό, τ' όλόδροσο τ' άφροσιεφάνωτο ταξίδι...

Μικρό πουλάκι, μακροτάξιδο σκίζω τ' άγέρι που σφυρίζει...

Γελούν τά ρείκια αιματοστάλαχτα, χαμογελάει τ' άκροθαλάσσι...

Γλυκοχαμόγελο στά μάτια μου ροδίζει ή ήλιολουσμένη πλάση...

Αύγη καινούργια, δροσοστάλαχτη μέσ' στην ψυχή μου άχνοροδίζει...

Πόσο ποθώ τ' άπλό, τ' όλόδροσο, τ' άφροσιεφάνωτο ταξίδι...

Άγιος [Α]

ΜΙΑ ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

Η βροχή άπ' τόν σπρωτή τώρα δέν θέλει και καλά νά σταματήσει...

Τό σπίτι μας εδών στή Σαχρό είναι σκεπασμένο με «μελάγκι»...

Ένα άδιάσκοπο τάκ, τούκ, τούκ, άκοκς κάθε στιγμή σάν μιά μουσική...

Κι' αυτός ό μονότονος κρότος που κάνει τό πέσιμο της σταγόνας...

Πολλά και παράξενα διηγούνται για τόν Μεγάλο Φρειδερίκο...

Όταν είναι κανείς γεμάτος έλαττώματα, άς μή κατηγορή τόν άλλον...

Όταν είναι κανείς γεμάτος έλαττώματα, άς μή κατηγορή τόν άλλον...

Ξέρω κι' εγώ γιατί, ένα μικρό συννεφάκι λύπης και μέσα στό μυαλό μου...

Τούτος [Β]

ΕΛΠΙΔΑ

Η Έλπίδα, ή γλυκοθώρητη Παρθένα με την άύλη όμορφιά, περνά ανάλαφρα...

Στό άγγιγμα τών άσπλων χειρών της, ό Πόνος, γλυκαίνει σε κάθε καρδιά...

Στό άνιχνισμό τών φωερών της ματιών, της αύλης της όμορφιάς, ή σκέψη...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

Αθήνα, 42 δόξ Εθνεϊκόδον τήν 11 Ιουλίου 1941

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ Σελίς Συνεργασίας ήταν έτοιμη για τό φυλλάδιο 30, κι' έμεινε έξω για νάναγγελλή στην πρώτη ό θάνατος...

Η Ένωσις Ίδιοκτητών τού Περιοδικού Τύπου (πρόεδρος ό κ. Γερ. Πετροβίκης, Γ. Γραμματέας ό κ. Σπ. Α. Βοβολίνης)...

Καταλαβαίνει ό καθένας τό φόβο του. Τό έλεε στους άλλους ύπηρέτες, άλλα κανένας δέν τολμούσε νά πάει νά τό πη στό βασιλιά...

Όσο για τόν τάφο του στό Α' Νεκροταφείο, τόν χαρισάμεν άπό τήν Κυβέρνηση «τιμής εννεκεν»...

Μεγάλη Έλλάς - 8 Ιουλ. - ό κ. Σ. Ξ. έλαβε τό άρτικό σου συλλογητήριο και τό άνακοίνωσ στην οικογένεια σου...

Νηρέα - 24 Ιουν. - είπα στην κ. Φαίδωνα πώς τό 28 φυλλάδιο σου έκαμε ξεχωριστή εντύπωση...

Εύχαριστώ τόν καλό Σύλλογο «Πρασινη Άκρίνα» που τό έβλημά του είναι «λίγα λόγια και πολλά έργα»...

Μάς έλεγε μιά μέρα ό φίλος Βουναροού πώς, ό' δ,τι κι' άν διατάξη καθέννας τόν άκούει...

στέλνεις, θά ταπεινώσης πρής τήν «Αιόπλαιον τών Παίδων»...

Ασπρε Γράξ - 30 Ιουν. - τό άναμνηστικό καθυστέρησα πολύ γιατί δέν βρισκόταν τολγος για τίς εικόνες...

Χλωμό Φεγγάρι - 5 Ιουλ. - εύχαριστώ για όσα μου γράψες στό άύνατο...

Βασίλισσα τών Ρόδων - 10 Ιουλ. - ό κ. Φαίδων ό εύχαριστεί γι' αυτά που γράφεις για τίς «Αθηναϊκές Έπιστολές»...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

Όταν ή καρδιά, πληγωμένη άπό τήν κακία και τήν άποια...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 29ου Διαγωνισμού Λόγων. Αί λύσεις τού φυλλάδιου τούτου δακτύλι μέντοι της 12 Σεπτεμβρίου.

309. Αεζιγριφός Σε μιά κόλη άρχαία Μπροσά τάρθο της βάξω, Κ' ένα θείο χαλκεία...

310. Διπλός Μεταγραμματισμός Ζώο άγριο, σε φοβίζει Μ' άν του άλλόξης τό κεφάλι...

311. Αίνιγμα Τώρα γιατί σωπαίνει Η φωνή δλη γύρω; Ήθε τό θηλυκό μου...

312. Κάθισμα Καθέτως έξ άριστερών: ρωμαίος άδοκός, σπλάγγιον, πόλις και πορθμός...

313. Μισαί Δέξεις Είναί αι καταλήξεις τεσσάρων λέξεων χωρισμένων εις τό μέσον...

314. Ποικίλη Άκροστιχίς Τό πρώτον της πρώτης τών κάτωθι ζητούμενων λέξεων...

ΑΥΣΕΙΣ τών Πνευμ. Άσκήσεων τού φύλλου 17.

156. Άμυστις (ά! μς, τρίς). - 157. Πλάκα - βλάκα (ή πλάξ - βλάξ).

ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ 160. ΘΑΛΕΙΑ (Θυ Π Ο Δ Η Ω σία, Άλμη, Λα Ι Ο Υ Λ Ι Α Ν Ο Σ γός, Έλπίς, Ίμάς, Δ Α Α Ι, Ι Άλσος).

ΑΔΙΑΘΕΣΙΑ 1. Μιλημένα, τι Y A E M Σ μνημένα. 2. Σύν Ά Ρ Ι Ν Ι Ε Μ Α Τ Α θηγή και γείρα Ο Ο Ι Τ Ν κίνα.

ΣΩΣΙΑ Σ Α Ν Ω πιμμελής δειπνείται. (ο επί μελ, εις επ εν, ή τε).

Αθήναιος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Έως δέκα τὸ πᾶν λέξεις, μὲ ἀπὸ στοιχεῖα, ὁρ. 10, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέραν τῶν δέκα λέξεων 1 δραχμὴ ἢ λέξεις μὲ πᾶσα δὲ στοιχεῖα ὁρ. 1, 50 καὶ μὲ κερφαῖα ὁρ. 2. Ὁ χωριστὸς εἶχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρῶσαν τὸ δικαίω. Ἡ προκληρῶσι εἶναι ἀπαραίτητη.

[MA'-1346]

Μικρὴ Πρωτευσιάννα, ἔπασε ἔξω! Δὲν εἶμαι Ζευγώλης, ἀλλὰ... βρεστο. Ἀπεραθιτάκι

[MA'-1347]

Ζητεῖται ἰατρὸς ἔπος θεραπείου Λογχαφόρου ἀκ χρόνιας Ἀποκαλυφτικ. ΜΟΡΦΕΣ

[MA'-1348]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΔΕΥΚΟΙ ΑΕΤΟΙ» ΑΝΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΟΣ ΠΙΚ-ΠΟΙΚ. Κατόπιν σκληροτάτων ἀγώνων μεταξύ τῶν μελῶν τοῦ Σολόγου κατατάσσονται: 1ος ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙΠΛΟΙΑΡΧΟΣ βαθμοὶ 82. 2ος ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΝΙΚΗΣ βαθμοὶ 80. 3ος ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ βαθμοὶ 24. 4ος ΕΥΖΩΝΑΚΙ βαθμοὶ 20. Ἄλοιποι ἔπονται.

[MA'-1349]

Κουνοῦσι, ἄντροβο ζητῆς γύρω σου μὲ τὸ ζῆρι; (MA' 1101) «Χὰ χὰ χὰ!» Ἀνυπόταχτο Ναυτάκι

[MA'-1350]

Γαλασσά Ἀντιπλοίαρχε: σὲ ἔρω. Ἐοὺ φαντάζομαι ἔχι. Εφαρμισητικῆς; Ἐμρον Φαληρωτίσσοα πρῶτα. Ἀλεπουδίτσοα

[MA'-1351]

Μέγας Πανδιαπλασιακὸς διαγωνισμὸς Ὁ σὺλλογος μᾶς ἐκπληρώων ἔβαν ἀπὸ τοῦ σκοποῦς τοῦ προκηρῶσσει διαγωνισμὸν:

Πεζοῦ ἢ ποιήματος ἐλεύθερο ('Ἐνα κομμάτι σὰν αὐτὰ τῆς Σελίδας). Περιμένουσι ἀπ' ἄλλους. Βραβεῖα τέσσερα. Πρωθεσμία: Ἐνας μῆνας. Διεύθυνση [MA-1316]. Τὰ βραβεῖα θὰ δημοσιευθοῦν σὲ εἰδικὸ «Δευκόμα».

Σύλλογος «Ἀστῆρ»

[MA'-1352]

Ἀδιαφορῶ διὰ ἀποκάλυψιν. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΝΙΚΗΣ ΔΕΥΚΩΝ ΑΕΤΩΝ

[MA'-1353]

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! Ὁ ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΑΛΜΟΣ καὶ Ὁ ΑΔΗΘΙΝΟΣ ΘΡΥΛΟΣ προκηρῶσσαν μέγα Δημοφθῆσιμα: «Ὁ καλύτερος συγγεγῆτης τῆς Σελίδας Σ. Σ. (1911)» Ψῆφοι ἔως 10, ἕκαστος 0,50. Βραβεῖα πλουσιώτατα. Πρωθεσμία τρίμηνος. Διαπλασοῦλα, Σύλλογοι ὑποστηρῆκατε Διεύθυνσις [MA'-896].

[MA'-1354]

Διαπλασοῦσι, σὲ ἔναθρῶσκω Ζητῶ συνεργασίαν μὲ στυνθήποτι τῆς μεγάλης τάξως. Πράφατε: Ντῆνον Κοινοπίδην, Καλυφῶς 10 Ἀθήνα.

Μυστηριώδης Ἰππότης

[MA'-1355]

Ἐγὼς σὺλλογος σὰς ὑπόσχεταὶ κουταμάρες. Ἀδῆς εἶναι: «Οἱ Ἀνοητοὶ»

Σκοποὶ διάφοροι, πρὸ πάντων διακοκέασις. Περιμένετε ἐκπλήξεις. Πρόεδρος: Μυστηριώδης Ἰππότης, ἀντιπρόεδρος: Κάβουρας.

[MA'-1356]

Οἱ «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΑΟΙ» ἐκφράζουσι στὴν Διάπλαση τὰ πρὸ θερμὰ καὶ εὐκρινῆ σὺλληπητήρια γὰρ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ τους Διευθυντοῦ Νίκου Παπαδοπούλου.

[MA'-1357]

Ἀγῶ (καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἀπόντος Στραγιώφ) σὲ ἔρωσι μᾶς κατηγοροῦν, ὅτι οὐδεμίαν σέξιον ἔχομεν μὲ τοὺς Ἀθεάτους. Νὰ εἶναι εἰδικαὶ πάντως ὅτι δὲν θὰ ἀνταποδοθῆ ἢ προσπάθεια τῆς διαβολῆς καὶ δυσφημισίας μᾶς. Φιλαναγνώστης

[MA'-1358]

Ἀνοιχτόκαρδοι καὶ Στέφανος Δόξης: προτιμώτερο θὰ ἦτο νὰ ἀπουθῶνατε τὰς κατηγορίας σας σὲ μιὰ προσωπικὴ συνάντησι. Φιλαναγνώστης

[MA'-1359]

ΓΕΛΑΣΤΕ ΑΝΤΙΠΛΟΙΑΡΧΕ: Πλημμερισμένους ἀπὸ χαρὰ γὰρ τὴ γνωσιμία σου, σὲ χαιρετῶ. ΣΕΠΡΙΟΣ

[MA'-1360]

Ἀνταλλάσσο Μ. Μουσικά: Σταλάτι: Βασιλεῖα Κλάσση, Ἡρακλείου 82. Ν. Ἰωνία. Κόμης Μοντεσσουόνη

[MA'-1361]

Ἐντελῶσι, περιμένω. Μασκώτι, καλῶς ὤρισις. Νίλς, τὸ νηπιαγωγεῖον σ' ἀκούει, ἢ σκαυτὸς θὰ πᾶς;;; Χάρη Κ. συμμαθήτριες σῆς Κρίκου, μὲ θυμάσαι; ΜΑΓ-ΜΟΥΑΙΤΣΑ

[MA'-1362]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «Διαπλασιακὸν στερέωμα» Σὺλληποῦμεθα θερμῶς Διαπλασοῦλα: ἐς ἐπὶ τῆ ἀπολείς λατρευτοῦ μᾶς Ἰδρυτοῦ καὶ Διευθυντοῦ μᾶς Νικολάου Παπαδοπούλου.

[MA'-1363]

Ζάχαρη, Ἀνυπόταχτο, Ἀδῆς εὐχαριστῶ. ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ Πρόεδρος «Νίκης-Ἑλλάδος»

[MA'-1364]

Ἀλληλογραφῶ μὲ Διαπλασοῦλα-εὶς ἄνω τῶν 17 ἐτῶν. Διεύθ. Κ Ζορμπᾶ, Μακμίλλαν 8 Ἀθήνας (8). Ἀἰμὲ

[MA'-1365]

Ἀλληλογραφοῦμι, ἀνταλλάσσομεν τετραπλάσια, μὲ ἄλλους-εὶς, καθῆλι χωριστά. Ἄσις: Λιθῆριον, Ἀλκιβιάδου 3 Ἀθήνας (1) διὰ: ΝΑΓΤΟΠΡΟΣΚΟΠΟΝ ἢ ΘΕΣΠΕΣΙΑΝΟΝ

[MA'-1366]

Ἐθνικὸν Ἰδαῖδες, κατόπιν ἑορτῆς ἀπαχωρῆς Δημοφθῆσιματος; Σὲ σικτίρω δι'... ἀπουχίαν; Ὀνειρο Πλάνο

[MA'-1367]

Ἐυκοκαμῆλια, Ἄγι, Ἰδαῖδες, Ἄρπη, Μελέαργε, Βέρβερε, Ἄσπερ Γλάρε, καὶ λοιποὶ ἐξέχοντες τῆς Σελίδος, ἐμπρὸς γὰρ τὴν ἀνάθεξιν τοῦ καλύτερου ἀπὸ σας! ΑΔΗΘΙΝΟΣ ΘΡΥΛΟΣ ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΑΛΜΟΣ

[MA'-1368]

Προσλαμβάνονται: Ἰναγος τοῦ Αἰγαίου (σύμβουλος) καὶ Ὀλύμπιος. Ἀποχωρεῖ Μπαρμῆρας.

[MA'-1369]

Ἀνήλικα... ἐν ἄρσασι, πεκλαμάροιν ἀνὸπαρτον «ἐπιτυχῆ δρᾶσιν». Τὰ ταλαίπωρα ἄντα!! ΘΑΛΑΣΣΟΔΥΚΟΣ (Ἐθῶμων Νσιάτων)

[MA'-1370]

Πράσινη Ἀχίνα, ὁ Κύριος μεθ' ἡμῶν! ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ ΑΔΗΘΙΝΟΣ ΘΡΥΛΟΣ «Νίκης-Ἑλλάδος»

[MA'-1371]

Κουνοῦσι σὲ ἔρωσι καὶ ζητοῦμε τὴν συνεργασίαν σου. «Ἀθεάτοι»

[MA'-1372]

Ἀνοιχτόκαρδοι: Ἄν κάνετε ἔπεινα σὲ περιβάλλον σας ἴσως μᾶς ἀνακαλύψετε. Ὁ ἀποκαλυπτικὸς μᾶς θὰ λάθῃ ὡς δῆρον μιαν ἀπο-σύνθεσιν τοῦ μουσοτραφῶς Ὀμπλιγιαντῶ.

[MA'-1373]

Στέφανος Δόξης: τὸν ἀγῶνα γὰρ τὴν ἐπικράτησιν σου τὸν ἀγαθῆς προσπάθεια συνδιαλλαγῆς;... Γιατὶ φοδῶσαι τὴν ἀλήθεια;... Σύλλογος «Ἀθεάτοι»

[MA'-1374]

Μεσοεγγῆς ἀπὸ τὴν γωριμία σου ἐνθουσιασμένη. Χρυσόφτερη Πεταλοῦδα

[MA'-1315]

Μεσοεγγῆς, ἀπὸ γωριμία σου κατενθουσιασμένη. Μπαλβαντέρε, Μπότσαρη, γιὰτὶ δὲν ἀνταποδίδετε; Διαβατάρινο Πουλί

[MA'-1376]

Ἐισερχομένη στὴν Διαπλασιακὴν κίνησιν χαιρετῶ ἄλλους-εὶς: Ἰδιαίτερος τὴν ἐκκουσμένην καὶ περιζήτητην Ζάχαρη. Ροδοζάχαρη

[MA'-1377]

Ταλαίπωρον!! Μσοτοαράκιον εἶσαι μασκώτι τῶν βαρυγδούπων; (ὡ καταιγίς!) Ἄραμις «Σωματοφυλάκων»

[MA'-1378]

Φοῖβος-Φοῖβος Ἀβροσολοῦ!! Γεώργιε Ἀβροσολοῦ, ποῖς εἶπες ὅτι σκαυτῆσοι μὲ τὸ Ἀνοητικὸ Ὀνειρο; Δὲν εἶδες τὴν τελεσίαν; ΚΕΡΑΜΟΣΚΕΠΗΣ ΤΑΡΑΤΣΑ

[MA'-1379]

Χρυσόφτερη Πεταλοῦδα. Ἐξακολουθεῖς πρὸςεῖς γιὰτὶ χρυσόφτερες δὲν ἔχω. Νέμεις, ἐξαφανίστηκα; Διαβατάρινο Πουλί

[MA'-1380]

Ζάχαρη. Οὐκ εἶς καθῆδεν τὸ τῆς Μεσοεγγῆς τρῶπαιον. ΛΩΤΟΣ

[MA'-1381]

Ἡλιε, εὐχαριστῶ πολὺ. Μαρία Ἀντωνανέττα Νίκης Ἑλλάδος

[MA'-1382]

Ζάχαρη, μὴν εἶσαι λιχούδα! Τὰ παγωτὰ βλάπτουσι! ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ ΑΟΡΑΤΟΣ-ΑΓΙΟΣ (Τριανδρία)

[MA'-1383]

Ἄντε, θέεργι, Ροῦμηνε ἀφῆσατε τίς ἀρλοῦμε(ν)ς! «ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ»

[MA'-1384]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΥΘΥΜΑ ΝΕΙΑΤΑ» Ἀ ΦΙΛΑΘΛΟΠΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΘΕΜΑ: Πῶς ΕΙΔΑΤΕ ἢ πῶς ΦΑΝΤΑΣΘΗΚΑΤΕ τὸν ἀεὶμνηστο; ΝΙΚΟΛΑΟ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ: Λίμνος. ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ: Ἐπιδόροχος. ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Λιθῆριον Ἀλκιβιάδου 3 ΒΡΑΒΕΙΑ: Πέντε ἐκλεκτὰ.

[MA'-1385]

Ἐισερχόμενοι εἰς τὸν Διαπλασοῦσιον κηρῶσσαν ἀμείλικτον πόλεμον ἐναντίον ἄλλων. ΣΠΙΝΘΕΡ-ΚΕΡΑΥΝΟΣ